

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 14Co/471/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1513233923
Dátum vydania rozhodnutia: 15. 08. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Katarína Javorčíková
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2017:1513233923.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Kataríny Javorčíkovej a členov senátu JUDr. Martina Murgaša a Mgr. Barbory Bartekovej v právnej veci žalobcu: EOS KSI Slovensko s.r.o., IČO: 35 724 803, Pajštúnska 5, Bratislava, v zastúpení: TOMÁŠ KUŠNÍR, s.r.o. v mene ktorej koná advokát a konateľ Mgr. C. K., W. 5, A., proti žalovanej V. art. X. D., nar. X.X.XXXX, K. XX, A., na súde prvej inštancie zastúpená opatrovníčkou C. C., zamestnankyňou Okresného súdu Bratislava IV v Bratislave, o zaplatenie 2 506,76 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Bratislava V v Bratislave, č.k. 50C/261/2014-82 zo dňa 7.7.2015, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok Okresného súdu Bratislava V v Bratislave č.k. 50C/261/2014-82 zo dňa 7.7.2015 potvrdzuje.

Žalovanej nepriznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie zamietol žalobu žalobcu v celom rozsahu a žalovanej nepriznal nárok na náhradu trov konania. Z odôvodnenia rozsudku vyplýva, že žalobca sa žalobou podaniu na súd dňa 27. 09. 2013 domáhal, aby súd zaviazal žalovanú na zaplatenie X XXX,XX eur s ročným úrokom z omeškania vo výške 9,00% od 15. 02. 2011 do zaplatenia, a nahradiť mu trovy konania. Nárok odôvodnil tým, že právny predchodca žalobcu - M. banka, a.s. uzatvorila so žalovanou dňa 19. 05. 2006 zmluvu č. XXXXXXXXXXXX, na základe ktorej poskytol žalovanej peňažné prostriedky. Podmienky čerpania a splácania peňažných prostriedkov, podmienky pri neplnení zmluvných povinností a ďalšie náležitosti boli upravené v zmluve a Všeobecných obchodných podmienkach. Na základe zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 14. 02. 2011 medzi M. bankou, a.s. ako postupcom a žalobcom bola žalovaná pohľadávka postúpená na žalobcu. Ku dňu postúpenia pohľadávka predstavovala sumu X XXX,XX eur, ktorá pozostáva z istiny X XXX,XX eur, a úroku z omeškania XX,XX eur, ktorý si však žalobca neuplatnil. Žalobca sa domáhal zákonného úroku z omeškania vo výške 9% ne z dlžnej sumy, a to od 15. 02. 2011, t.j. odo dňa nasledujúceho po postúpení pohľadávky na žalobcu. K žalobe bola pripojená Žiadosť o poskytnutie kontokorentného úveru - flexidebetu zo dňa 19. 05. 2006, Všeobecné obchodné podmienky M. banky a. s. pre depozitné produkty, Zmluva o postúpení pohľadávok zo dňa 14. 02. 2011 s prílohou, pokus o zmier zo dňa 22. 08. 2013. Na výzvu súdu žalobca doložil do spisu Zmluvu o bežnom účte a poskytovaní produktov a služieb konta M. zo dňa 24. 11. 2004, ako aj platobnú históriu účtu odporkyne.

2. Uznesením č. k. 50C 261/2014-55 zo dňa 08. 04. 2015 súd v súlade s § 29 ods. 2 O.s.p. ustanovil žalovanej opatrovníka, pretože sa nepodarilo zistiť jej pobyt. Pojednávania vo veci sa žalobca nezúčastnil, súhlasil s prejednaním a rozhodnutím vo veci v jeho neprítomnosti; a nedostavila sa ani opatrovníčka žalovanej. Súd preto prejednal veci v neprítomnosti strán sporu podľa § 101 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len OSP).

3. Po vykonanom dokazovaní súd ustálil nasledovný skutkový a právny stav veci: Podľa histórie účtu žalovanej právny predchodca žalobcu jej povolil dňa 22. 05. 2006 prečerpanie účtu do výšky úverového limitu XX XXX,- Sk. Konkrétne podmienky poskytnutia povoleného prečerpania a jeho splácania nevyplývajú zo žiadnych dokladov doložených do spisu žalobcom. Z histórie účtu ďalej vyplýva, že žalovaná od 15. 01. 2007 vyčerpané prostriedky žiadnym spôsobom nesplácala, dochádzalo k ich zvyšovaniu a stav účtu ku dňu 31. 12. 2007 dosiahol sumu XX XXX,XX Sk. Podľa prílohy k Zmluve o postúpení pohľadávok zo dňa 14. 02. 2011, celková výška pohľadávky žalovanej predstavuje sumu X XXX,XX eur, z toho istina X XXX,XX eur a úrok z omeškania XX,XX eur. Posledná kreditná položka na účte žalovanej bola zaevidovaná dňa 31. 10. 2007.

Pokiaľ ide o právny režim zmluvy súd konštatoval, že v čase uzavretia zmluvy (žiadosť o poskytnutie kontokorentného úveru zo dňa 19. 05. 2006, poskytnutie povoleného prečerpania vo výške úverového limitu XX XXX,- Sk zo dňa 22. 05. 2006) Občiansky zákonník už obsahoval úpravu spotrebiteľských zmlúv. Definoval ich ako zmluvy, v ktorých sú zmluvnými stranami na jednej strane dodávateľ a na druhej strane spotrebiteľ, ktorý nemohol individuálne ovplyvniť obsah dodávateľom vopred pripraveného návrhu na uzavretie zmluvy. Súd poukázal aj na § 23a ods. 1 zákona č. 634/1992 Zb. o ochrane spotrebiteľa, účinného v čase uzavretia predmetnej zmluvy; a na § 2; 4 ods. 1, 2, 6; zákona č. zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch. Konštatoval, že v súlade s citovanými ustanoveniami zmluva o spotrebiteľskom úvere musí okrem všeobecných náležitostí obsahovať a) sumu, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov; ak je to možné, treba uviesť aj súčet týchto platieb s upozornením na možnosť účtovania kompenzácie ušlých výnosov, ak veriteľ chce túto možnosť využiť, g) ročnú percentuálnu mieru nákladov s tým, že ak nie je uvedená, spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov. Ďalej súd konštatoval, že lex specialis k ustanoveniam Občianskeho zákonníka o spotrebiteľských zmluvách (§ 52 a nasl. OZ) je v súčasnosti zákon č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa, ktorý sa vzťahuje na predaj výrobkov a poskytovanie služieb, ak k plneniu dochádza na území Slovenskej republiky alebo ak plnenie súvisí s podnikaním na území Slovenskej republiky (§ 1 ods. 2 zák. č. 250/2007 Z.z.). Keďže predmetom záväzku žalobcu zo zmluvy o úvere je poskytovanie služieb v súvislosti s jeho podnikaním, súd pri posúdení záväzku medzi stranami sporu uplatňoval aj ustanovenia zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa. Podľa § 5b zák. č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa v znení zákona č. 102/2014 Z.z. účinného od 01. 05. 2014, orgán rozhodujúci o nárokoch zo spotrebiteľskej zmluvy prihliada aj bez návrhu na nemožnosť uplatnenia práva, na oslabenie nároku predávajúceho voči spotrebiteľovi, vrátane jeho premlčania alebo na inú zákonnú prekážku alebo zákonný dôvod, ktoré bránia uplatniť alebo priznať plnenie predávajúceho voči spotrebiteľovi, aj keď by inak bolo potrebné, aby sa spotrebiteľ týchto skutočností dovoľával. V súlade s citovaným ustanovením je súd ex offo povinný v spotrebiteľských zmluvách aj bez návrhu prihliadať na premlčanie. Súd poukázal na ustanovenie § 100 ods. 1 a 2, a na § 101 až 110 Občianskeho zákonníka o premlčaní. Konštatoval, že trojročná premlčacia lehota, v ktorej sa premlčávajú nároky zo zmluvy o poskytnutí povoleného prečerpania (úveru), začala v danom prípade plynúť odo dňa nasledujúceho potom, kedy žalobca mohol svoje právo voči žalovanej vyplývajúce z nepovoleného prečerpania bežného účtu uplatniť prvýkrát, teda od 01. 11. 2007 (k nepovolenému prečerpaniu poskytnutého úverového limitu došlo dňa 31. 10. 2007). Plynutie premlčacej lehoty skončilo dňa 02. 11. 2010, keďže dňa 01. 11. 2011 bol sviatok. Žalobca svoje právo uplatnil na súde až dňa 27. 09. 2013, a nevykonal ho v lehote určenej § 101 OZ. Súd preto žalobu zamietol. Podľa § 142 ods. 1 O.s.p. by žalovaná ako úspešná strana sporu mala nárok na náhradu trov konania. Vo veci jej však žiadne trovy konania nevznikli, a súd jej náhradu trov konania nepriznal.

4. Rozsudok napadol odvolaním žalobca prostredníctvom právneho zástupcu podaním doručeným súdu dňa 21.8.2015. Namietol, že súd nedostatočne zistil skutkový stav a vychádzal z nesprávneho právneho posúdenia veci. Predovšetkým zdôraznil, že medzi stranami sporou došlo až 14.10.2010 k odstúpeniu od zmluvy a až od uvedeného dátumu bolo možné posúdiť plynutie premlčacej doby. V tejto súvislosti poukázal na rozsudok Krajského súdu v Prešove k sp.zn. 16Co/7/2015, z ktorého vyplýva, že všeobecná premlčacia lehota začína plynúť odo dňa, kedy sa stal dlh splatným. Žalobca svoj nárok nemohol uplatniť skôr, pretože by bol posúdený ako predčasne uplatnený. Taktiež súd prvej inštancie pochybil, keď na prípad aplikoval ustanovenia Občianskeho zákonníka, pretože bolo potrebné aplikovať ustanovenia Obchodného zákonníka, keďže ide o zmluvu o úvere ako absolútny obchodno-záväzkový vzťah, a to napriek tomu, že jednou zo zmluvných strán je spotrebiteľ. Sporná úverová zmluva medzi právny predchodcom žalobcu a žalovanou bola uzavretá dňa 19.5.2006, pričom v období do 31.12.2007 sa vzťahovali ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách v Občianskom zákonníku len na kúpnu zmluvu, zmluvu o dielo a iné zmluvy upravené v ôsmej časti Občianskeho zákonníka. Zmluva o úvere bola upravená len v Obchodnom zákonníku. Preto sa na účastníkov úverovej zmluvy nevzťahovala povinnosť

uvedená v prechodnom ustanovení § 879 f) ods. 3 OZ, z ktorého vyplýva, že spotrebiteľské zmluvy podľa § 52 uzavreté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona sa musia dať do súladu z ustanoveniami § 53 a § 54 tohto zákona do 3 mesiacov odo dňa nadobudnutia účinnosti tohto zákona. Pokiaľ však pred dňom 1.1.2008 bola uzavretá zmluva o úvere, kde bol dlžník spotrebiteľom, tak podľa názoru žalobcu nie je možné práva a povinnosti z tejto zmluvy posudzovať podľa ustanovení o spotrebiteľských zmluvách v Občianskom zákonníku. Tie sa spravujú len ustanoveniami Obchodného zákonníku bez ohľadu na povahu účastníkov. V tejto súvislosti poukázal na rozhodnutie NS SR 7 MCbo/9/2014, z ktorého vyplýva tento právny názor. Ďalej poukázal aj na iné rozhodnutia NS SR a rozhodnutia Krajského súdu v Banskej Bystrici, z ktorých zhodne vyplýva, že na otázku premlčania bolo treba aplikovať ustanovenia Obchodného zákonníka, teda štvorročnú premlčaciu dobu. Žalobca nesúhlasí ani s aplikáciou ustanovenia § 5b Zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa na prejednávajúcu vec. Toto ustanovenie nadobudlo účinnosť až dňa 1.5.2014. Poukázal na Ústavu SR a nález Ústavného súdu SR z 24.5.1995 č. PL.ÚS/16/95, ktoré upravuje ako definujúci znak právneho štátu zákaz retroaktivity právnych noriem. Podľa názoru žalobcu s aplikáciou tohto ustanovenia dochádza k značnému narušeniu princípov právneho štátu, k porušeniu zákazu diskriminácie, narušeniu práva na majetok a ochranu vlastníckeho práva, k porušeniu práva na prístup k nezávislému a nestrannému súdu a k porušeniu zásady rovnosti účastníkov súdneho konania. V dobe do 30.4.2014 umožňovala platná právna úprava v SR spotrebiteľom brániť sa proti pohľadávke uplatnenej po uplynutí premlčacej doby vznesením námietky premlčania. Za účelom zvýšenia ochrany spotrebiteľa prijala Národná rada SR § 5b Zákona o spotrebiteľských úveroch, v ktorom prikázala orgánom rozhodujúcich o nárokov so spotrebiteľskej zmluvy ex offio prihliadať na nemožnosť uplatnenia práva na oslabenie nároku predávajúceho voči spotrebiteľovi vrátane jeho premlčania, alebo inú prekážku, a to bez stanovenia jasných pravidiel obsiahnutých v prechodných ustanoveniach, ktoré by zabezpečili plynulý prechod z doposiaľ platného a účinného režimu právnej úpravy do nového režimu. Aplikáciou tohto ustanovenia na prebiehajúce konania bez ohľadu na to, za akého právneho stavu došlo k nadobudnutiu pohľadávok veriteľom a za akého právneho stavu došlo k podaniu žaloby, by došlo k popretiu princípu právnej istoty ako jedného zo znakov právneho štátu. Prijatím sporného ustanovenia zákonodarca zašiel až tak ďaleko, že uložil súdu a iným orgánom povinnosť vyhľadávať dôvody, pre ktoré by mohol byť nárok veriteľa zamietnutý, alebo pre ktoré by nemusel priznať veriteľom uplatnený nárok v plnej výške. Priamym aplikovaním uvedeného ustanovenia súd porušil aj zásadu stanovenú v článku 152 ods. 4 Ústavy SR, podľa ktorej výklad uplatňovania zákonov musí byť v súlade s Ústavou SR. V tejto súvislosti poukázal žalobca na rozhodnutie Krajského súdu v Prešove č.k. 9Co/64/2013-145 zo dňa 30.9.2014, ktorý sa zaoberá výkladom ustanovení § 854, 868 a 879 OZ, a o zásade tzv. nepravej spätnej retroaktivity. Vychádzajúc z neho, sú ustanovenia Občianskeho zákonníka účinné len pre právne vzťahy, ktoré vznikli po dni 13. 6.2014 a výnimku nemožno vyvodiť ani zo sporného ustanovenia § 5b Zákona o ochrane spotrebiteľa platného od 23.4.2014. Z prechodného ustanovenia § 29b pritom nevyplýva, že by sa na § 5b vzťahovala čo aj len nepravá retroaktivita. V predmetnej veci žalobca podal žalobu dňa 27.9.2013 a sporné ustanovenie § 5b nadobudlo účinnosť až dňa 1.5.2014. V tejto súvislosti žalobca poukázal aj na konanie na Okresnom súde Košice II, v ktorom okresný súd prerušil konanie až do právoplatného skončenia konania na Ústavnom súde SR, nakoľko podal návrh na určenie, že sporné ustanovenie § 5b je v nesúlade s ustanoveniami Ústavy SR. Žalobca sa preto domáha, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zmenil tak, že žalobe vyhovie v celom rozsahu, alebo aby rozsudok zrušil a vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

5. Odvolanie bolo doručené opatrovníčke žalovanej dňa 28.8.2015, ktorá voči nemu nepodala vyjadrenie.

6. V priebehu odvolacieho konania vstúpil do platnosti zákon č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok, účinný od 1.7.2016, (ďalej len CSP). Podľa § 470 ods. 1 CSP ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti. Podľa § 470 ods. 2 veta prvá CSP, právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované. Krajský súd preto prejednal odvolanie žalobcu ako súd odvolací podľa § 34 CSP, v napadnutom rozsahu podľa § 380 ods. 1 O.s.p., bez nariadenia pojednávania podľa § 385 CSP. Súd prvej inštancie ustanovil žalovanej podľa § 29 ods. 2 OSP v konaní opatrovníka. Keďže toto ustanovenie nemá ekvivalent v Civilnom sporovom poriadku, odvolací súd ďalej s ustanoveným opatrovníkom žalovanej vo veci nekonal.

6. Podľa § 52 ods. o 2 OZ na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva. Odvolací súd sa stotožnil s právnym záverom súdu prvej inštancie, že právny vzťah strán sporu vyplýva zo spotrebiteľskej zmluvy. Premlčanie žalovaného nároku je tak možné právne posúdiť aj podľa §

101 OZ, podľa ktorého je premlčacia doba 3-ročná, a nárok žalobcu je premlčaný. Občianskoprávne kolégium Krajského súdu v Bratislave dňa 5.2.2015 prijalo stanovisko k otázke k výkladu § 5b zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa, v znení účinnom od 1.5.2014, podľa ktorého uvedené ustanovenie je možné aplikovať aj na konania začaté pred jeho účinnosťou, t.j. aj na konania začaté pred 1.5.2014. Podľa § 5b zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa účinného od 1.5.2014 „orgán rozhodujúci o nárokoch zo spotrebiteľskej zmluvy prihliada aj bez návrhu na nemožnosť uplatnenia práva, na oslabenie nároku predávajúceho voči spotrebiteľovi, vrátane jeho premlčania alebo na inú zákonnú prekážku alebo zákonný dôvod, ktoré bránia uplatniť alebo priznať plnenie predávajúceho voči spotrebiteľovi, aj keď by inak bolo potrebné, aby sa spotrebiteľ týchto skutočností dovoľával.“ Podľa citovaného stanoviska napriek tomu, že samotné premlčanie má hmotnoprávny charakter, procesná povaha citovaného ustanovenia § 5b vyplýva z jeho samotného znenia, ktoré ustanovenie normuje predovšetkým a najmä procesnú činnosť orgánu rozhodujúceho o nároku zo spotrebiteľskej zmluvy. Ide tak o konkrétny procesný postup súdu v konaní, čo nasvedčuje procesnoprávnemu charakteru tohto ustanovenia. Najvyšší súd SR v rozhodnutí sp. zn. 3MCdo/14/2014 k aplikácii ustanovenia § 52 ods. 2 vety tretej Občianskeho zákonníka, v znení platnom od 1.5.2014, (t.j., že na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva) uviedol, že toto ustanovenie nadobudlo účinnosť dňa 1.5.2014 a právne predpisy, ktorých súčasťou sú, nemajú prechodné ustanovenia. To znamená, že od ich účinnosti sa vzťahujú aj na právne vzťahy založené pred týmto dňom. Rovnaký právny názor zaujal Najvyšší súd SR aj v rozsudku sp. zn. 8 MCdo 13/2014. Krajský súd v Prešove v rozsudku č.k. 6Co/213/2015 - 129 uviedol, že v prípade dualistickej právnej úpravy rovnakých inštitútov súkromného práva je dôvodné a plne v súlade s princípmi ochrany spotrebiteľa aplikovať občianskoprávnu úpravu a nie úpravu obchodnoprávnu. Niet rozumného dôvodu na prijatie záveru, že na posúdenie premlčania má dopadať právna úprava regulujúca vzťahy v zásade medzi podnikateľmi, ak Občiansky zákonník ako kódex občianskeho súkromného práva obsahuje úpravu, ktorá je pre spotrebiteľa výhodnejšia, nakoľko v porovnaní s Obchodným zákonníkom ustanovuje kratšiu všeobecnú premlčaciu dobu (3 roky).

7. Všeobecne v prípadoch časového stretu starej a novej právnej normy platí tzv. nepravá retroaktivita, t.j. od účinnosti novej právnej normy sa i právne vzťahy, vzniknuté podľa zrušenej právnej normy, riadia novou právnou normou. Vznik právnych vzťahov, existujúcich pred nadobudnutím účinnosti novej právnej normy, právne nároky, ktoré z týchto vzťahov vznikli, ako i vykonané právne úkony, sa riadia zrušenou právnou normou (dôsledkom opačnej interpretácie stretu právnych noriem by bola pravá retroaktivita). Aplikuje sa tu princíp ochrany minulých právnych skutočností, najmä právnych konaní. Pokiaľ u pravej retroaktivity platí zásada všeobecnej neprípustnosti, za ktorej existujú striktné obmedzené výnimky prípustnosti, u nepravnej retroaktivity platí naopak zásada všeobecnej prípustnosti, u ktorej existujú výnimky jej neprípustnosti. (rozsudok Krajského súdu v Žiline 7Co/771/2014 z 17.12.2014). Ak platí, že právna norma § 5b zákona o ochrane spotrebiteľa má procesný charakter, a zákonodarca nestanovil osobitný právny režim intertemporality, má súd prihliadať na premlčanie práva ex officio vo všetkých, aj pred nadobudnutím účinnosti tohto ustanovenia začatých konaniach podliehajúcich hypotéze tejto právnej normy. (Doc. Q.. V. M., PhD.: Zákon a sudcovia, K výkladu ustanovenia § 5b zákona o ochrane spotrebiteľa.)

8. Odvolací súd v súlade s citovanými právnymi názormi dospel vo veci k záveru, že aj na zmluvný vzťah strán sporu v prejednávanej veci sa vzťahuje právna úprava zavedená ustanovením § 5b zákona na ochranu spotrebiteľa č. 250/2007 Z.z. a ustanovením § 52 ods. 2 OZ, v znení účinnom od 1.5.2014. Vo vzťahu k premlčaniu žalovaného nároku sa tak musí aplikovať ustanovenie § 101 OZ, podľa ktorého je premlčacia doba trojročná a súd na ňu prihliada ex officio. Z týchto dôvodov napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil podľa § 387 ods. 1,2, CSP ako vecne správny.

9. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 2, v spojení s § 262 ods. 1 CSP, a keďže žalovanej v spore žiadne trovy nevznikli, nepriznal jej nárok na ich náhradu.

10. Toto rozhodnutie bolo prijaté odvolacím senátom pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha - dovolací návrh (§ 428 CSP).